

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA SOKOL A ZÁKLADNÍ ŠKOLA HANSPAULKA

4/2016

19. ročník

ZDARMA

CO ?
NAJDETE UVNITŘ

- Jiří Anderle 80 let ■ Hanspaulka a její vily
- Vánoční hudba ■ Hanspaulský místopis ■
- Jubileum trolejbusu ■ Ze školy
- Ze Sokola ■ Zahrada ■ Aktuality ■

Dobře oholení Achájové

(vánoční podnět všelijakému vánočnímu uvažování)

Vánoce podle mého vkusu nám mají přinést především pohodu a čas na vzpomínání a rozjímání. Vousatý šéf sběrný starého papíru mi kdysi dal podle svých slov „jako k Vánocům“ (bylo to v půlce prosince) otrhané a zaprášené torzo staré knihy. Byla tam ale pěkná rytina a na ní skupina vousatých homérských starořeků. A k ní trochu záhadná popiska. Tou dobou jsem byl mladý (a téměř bezvousý) student a rozpor mezi vyobrazením vousatých bojovníků a popiskou „dobrze oholenj Achagové“ mne zaujal. I zeptal jsem se pak svého moudrého pana profesora latiny. (Oni se skutečně ještě v polovině minulého století vyskytovali.) Ten mlčky ukázal na nohy achájských bojovníků a dodal: „Měli dokonalé holeně, které jim v boji chránily nohy.“

Dnes, před Vánoci a v očekávání sněhové nadílky a klouzaček všeho druhu, jsem dobře „oholen“ i já, jenže v úplně jiném smyslu slova: pořídil jsem si lehkou hůlku, se kterou se mi bezpečněji chodí. A jak tak „dobře oholen“ chodím, tak se dívám okolo sebe. A tiše zabrumlám „HEUREKA“ – to abych zůstal u těch starých Řeků, když vidím, že ono nás – více či méně „dobře oholených“ – chodí po Praze hodně. Někteří kráčí rychle a svižně a jsou „oholení“ jaksi dvojmo, neboť provozují nordic walking, jiní ale tu jednu hůl či hůlku opravdu potřebují a moc rychle nechodí.

Když pak doma odložím hůl a dívám se na televizi (a neběží zrovna vánoční reklamy), zjišťuji, že mezi našimi populárními osobnostmi naopak vypukl neholismus: oni se přestali holit a pěstují si vousy, kníry až plnovousy skoro jako ti staří bojovní Achájové.

PS: Nedejte se zmást tím povídáním o holeních, holích a oholeních; posláním tohoto povídání je ujištění, že nejlepší dárek k Vánocům je kniha! A to si myslí i celá redakce HANSPAULKY, která se k dobrým přáním připojuje.

Jenom začínám mít obavy, co vousaté módě řeknou (až si jí všimnou) naše bojovné feministky. Ze své chátrající paměti jsem pro ně vyhrabal jen jednu inspirativní a zrovnoprávňující vzpomínku – vyobrazení kteréš egyptské faraonky, která si vousy připevňovala na tvář, aby se vyrovnala požadavkům na důstojný vládcovský vzhled.

Pak ale nejmenovaná televize opět spustila reklamy a já, potěšen a mírně překvapen, zjistil, že pokud jde o holení, rovnoprávnost v této věci už existuje! Krásné slečny a dámy si pilně holí nožky a mají na to možná lepší krémy a aparátky než my muži!!!

Tahle předvánoční vzpomínka by měla být chválou ohebnosti naší stále dobré češtiny, a také poděkováním všem, kteří nás „oholené“ pustí si sednout v autobusu, a konečně vánočním i novoročním přáním, aby vousáčům se fousy rozvíjely a kadeřily co nejkrásněji a aby dámám všech věkových kategorií se naopak dařilo holení co nejlépe. A konečně přeji všem čtenářům, aby také někdy dostali nečekaný dáreček s malým tajemstvím, které se jim šťastně podaří rozluštit...

Jindřich Schwippel

Jiří Anderle

Mezi přední české kulturní události závěru letošního roku patří velká výstava z díla Jiřího Anderleho uspořádaná k 80. narozeninám tohoto světově proslulého výtvarného umělce (nar. 14. září 1936 v Pavlíkově u Rakovníka). Expozice, nazvaná Panoptikum a obsahující průřez autorovou tvorbou za poslední půlstoletí, bude v Obecním domě otevřena do 15. ledna 2017.

Jiří Anderle žije na Hanspaulce, v těsné blízkosti kostela sv. Matěje, k jehož výzdobě tvůrčím činem významně přispěl. Osobnost umělce si připomeneme rovněž ukázkou z jeho krásné vzpomínkové knihy Lásky za lásku, kterou doprovodil i svými kresbami.

Štědré večery

Dárky pod stromečkem měly být pokaždé velkým tajemstvím, ale rukavice, svetry, pletené čepice, šály, silné ponožky, o těch jsme věděli, že se zase pod stromečkem objeví. Znali jsme totiž vlnu, ze které měly vzniknout. Aby mohla maminka uplést novou věc, musela něco staršího rozpátat, vlnu vyprat, natočit na dřevěný bubínek, případně obarvit barvou značky Duha ve starém hrnci. Svazky vlny jsme pak drželi na zápěstí natažených rukou, seděli jsme proti mamince, aby mohla z našeho přádena smotat klubíčko. Houpavý pohyb rukou zprava doleva uspával. I mamčin tichý zpěv byl konejšivý, zavíral víčka.

„Už ti to předeno zase klouže z ruky! Dávej pozor, zacuchá se to!“

Pletení dárků se odehrávalo už bez našich pohledů, aby alespoň nějaké tajemství zůstalo neporušené.

Nevím, do kolika let jsme bezelstně věřili na Ježíška. Ale i potom, když už starší kamarádi znali pravdu a nám menším ji s potěšením sdělovali, kouzlo legendy o zrození dítěte v ten den, večer a v tu noc stále působilo.

Po návratu ze hřbitova končila doba čekání. Stromeček byl zasazený do dřevěného křížového stojánu. Vyrobil ho tatínek. Stromek stál na malém kulatém stolku a my děti jsme se radovaly, když jsme ho směle dostrojili. Zavěsit papírové řetězy slepované z úzkých barevných proužků, z krabice opatrně vytáhnout ozdoby, ty čekaly celý rok, než se zase zatřpytí na stromku.

Ošoupaná krabice na ozdoby voněla parafínem a začernalými knoty svíček. Těšil jsem se na malý bicykl: z červených skleněných trubiček měl poskládaná kolečka, na drátčích říditka, všechno bylo všelijak pokroucené, jak se ozdoby v krabici po celý dlouhý rok mačkaly. V krabici byl i brouček z červených sklíček a motýlek, celý stříbrný, všechno z barevných korálků a trubiček. Taky letadýlko jsem měl moc rád, křídla

a vzpěry pod nimi, zohýbaná vrtule. Všechno ale šlo narovnat a upravit, pokaždé se nám povedlo ozdoby dát do svátečního pořádku. Byly unavené, ale krásné. K ozdobám z krabice se přidaly i postříbřené ořechy a z čerstvé úrody vybraná panenská jablíčka. V chudých rodinách s mnoha dětmi to byly často jediné ozdoby.

Na dně krabice ležely do sebe zaklesnuté malé svícný – zdobné kalíšky – a na nich upevněné květy, do kterých se svíčky zasadily. Na spodní straně držáčku se ukrývala tlamička krokodýlka s pérkem, ta se rozšklebila a pevně uchytila na větvičku stromku. Svíčky už byly malé, ohořelé,

nové nebyly k dostání po celou válku a ještě chvíli po ní. Zbylo i pár homolek voňavých františků a několik prskavek. I s těmi se šetřilo, aby vydržely co nejdéle.

Poslední rok války s lety bombardáku nad Pavlíkovem nám nečekaně přibyla další ozdoba. To když pole kolem Pavlíkova byla poseta úzkými proužky staniolu, které měly bombardovací svazy ochránit před německými radary. Bombardáky vypouštěly stříbrné proužky a zblázněné německé radary je poslušně sledovaly, jak padají k zemi. Tak nějak jsme si to představovali.

S kluky jsme běhali po polích a sbírali lesklé chomáče. Voněly zvláště, možná

nasály vůni vnitřků vojenských letadel, možná proletěly mračnem plným elektrických výbojů. Už ani nevím, kdo tyto úzké proužky staniolu pojmenoval lametky. Na půdě jsem jich ukryl pěknou hromadu. Postupně se stříbro staniolu zakalilo. Pak lametky z půdy někam zmizely. Když jsem je hledal, babička mi suše oznámila, že tu válečnou veteš vyhodila a spálila.

Betlémy se proměňovaly skoro každý rok. Na dřevitém válečném papíře byly předkresleny postavy pastýřů s ovečkami, jesličky s dětátkem a Pannou Marií, se zarostlým Josefem. Byli tam i králové z východu s dary pro právě narozené Boží dítě i muzikanti s nástroji. To všechno jsem vybarvoval pastelkami, pak vystříhoval a k nohám papírových postavíček přilepil kousky dřevěk. I brána k chlívu s jesličkami, s oslíkem a volem čekala na barevné omalování. Taky hvězda s dlouhým roztrepeným chvostem, která zářila nad tím vším a zvěstovala lidem dobré vůle, že se narodil boží syn. Šikovnější kamarádi dokázali papírové postavíčky přilepit na tenkou překližku, lupenkovou pilkou obkroužit všechny figurky – a vše, co mělo stát, stálo rovně.

Vzpomínka na můj první betlém vždy rozezní v mém nitru ty nejlíbeznější tóny, jak by řekl básník.

Když byl stromeček dostrojený, dveře od místnosti se zavřely, nastal čas sváteční večeře. Hlavou mi vrtalo, proč dospělí nejsou vůbec zvědaví, co jim Ježíšek nadělí. Jedli snad schválně pomalu, povídali si a vůbec nebyli neklidní. Myslел jsem na kamarády, jestli i oni prožívají podobné utrpení. Přestože válečné vánoční dárky byly pořád stejné, rukavice, čepice, šály a svetry, byli jsme zvědaví pokaždé.

Pak se odehrál další tajemný obřad. Všichni, babička, děda, maminka i otčím,

vyšli ven, postáli chvíli před domovními dveřmi. Dodnes se mi zdá, že největší ticho bývalo právě v této chvíli. Babička se vydala na vyšlapané cestičky, v zástěře nesla pamlsky pro krávy ve stáji, pro zvířata v chlívu, pro králíky i havěť v kurníku. Otčím kráčel cestičkou, došel ke včelím úlům, velejemně na ně poklepal, pohladil je a pak cosi tajemného prohodil ke kmenům stromů.

Hvězdy se v mrazivé noci chvěly – Velký vůz, Malý vůz, Mléčná dráha připomínající nevěstin závoj. Říkalo se, že se z hvězdného nebe na nás dívají všichni, kteří nás opustili. Holé větve stromů trčely k nebi.

Až pak z hloubky našeho domu zazvonil zvoneček a smělo se ke stromečku.

Babička, ruce sepnuté, u stromečku vzdychla a řekla: „Ach Bože nebeskej, kdyby tak člověk věděl, kolikaterý Vánoce ještě dožije.“ A děda pokaždé zabručel: „Na to se, Máro, nemá myslet! Až to přijde, tak to přijde! Musíme tam všichni.“

Těch pár vět ve mně vždy vyvolalo vzpomínku na tátu, který nám tak brzy navždy odešel.

(Otištěno se souhlasem autora.)

Začalo to woodcraftem

(dokončení z minulého čísla)

V roce 1972 se mi povedl husarský kousek. Dověděl jsem se o chystaném vydání Mezi růstu, které vydal Římský klub jako jeden z podkladů pro Stockholmskou konferenci. Jeden kolega měl zrovna cestu do Londýna, tak jsem ho poprosil, aby mi tu knížku sehnal, a opravdu se to povedlo, vyšla v březnu a já ji v dubnu měl. Základní předpověď Mezi růstu byla, že přijde krize a že zásoby ropy máme na 35 let. Dnes nad tím každý chytrý ekonom ohrnuje nos, ale ve skutečnosti je poselství té knihy daleko širší a v podstatě se plní, kromě odhadů, kdy se přesně vyčerpají suroviny. Navíc rok poté, co Meze růstu vyšly, nastala velká ropná krize 1973! To mělo na lidi na Západě obrovský vliv. U nás o tom nevycházelo buď nic, nebo články na téma, že je to dalším důkazem prohnulosti kapitalismu, zatímco SSSR má pevné ceny a nevyčerpatelné zásoby... A v téhle situaci jsem tu knihu přes prázdniny ohromnou rychlostí přeložil. Bylo to na chalupě, vždycky ráno jsem vstal a než se rodina probudila, nahrával jsem překlad na magnetofon Tesla na baterie, který kupodivu celou dobu skvěle fungoval. Pepík Vavroušek mi nabídl, že odebere 400 kusů, a překlad jsem vydal v Geologickém ústavu. Někde jsem sehnal peníze, které na to stačily úplně minimální, jen pro dámy v rozmnožovně. Dal jsem tam štěpl „pouze pro vnitřní potřebu pracovníků Geologického ústavu“... 400 kopií nebylo zas tak málo a díky tomu se s knihou mohla seznámit spousta lidí minimálně v Praze. A měli ji v rukou už na podzim 1972!

V roce 1986 uspořádala Ekologická sekce seminář na Kosově hoře, jehož tématem byla i ekonomika a vystupoval tam i nějaký Václav Klaus. Jeho příspěvek máme i ve sborníku, je to jeden z raných textů Václava Klause na téma ekologie!

Vytvoření Ministerstva životního prostředí byl asi další logický krok...

Tehdy bylo potřeba všechno vystavět úplně od základu. Za totáče nic takového nebylo, počátkem roku 1989 jen narychlo

přejmenovali Ministerstvo vnitra na Ministerstvo vnitra a životního prostředí a několik měsíců to tak fungovalo. Jednu chodbu vyhradili lidem, kteří se tím zabývali, ale ti nemohli vůbec nic dělat, protože komunističtí nezměnili kompetenční zákon. Od prosince 89 jsem byl napřed ministrem bez portfeje a dostal jsem za úkol, že MŽP má fungovat od 1. ledna, takže jsem měl na přípravu asi tři neděle. To byla nejdůležitější doba mého života vůbec. Podařilo se mi zrušit tři ministerstva – Ústřední úřad geologický, který byl na úrovni ministerstva, Ministerstvo výstavby a stavebnictví a Ministerstvo lesního a vodního hospodářství. MŽP mohlo začít hned fungovat díky lidem z Ekologické sekce, které jsem tam nabral, včetně právníků a odborníků z nejrůznějších oborů, okamžitě jsme začali pracovat na zákonech a tak dále.

A vaše pedagogická dráha?

Už v geologickém ústavu jsem posílhal po přírodovědné fakultě, vždycky jsem měl tendenci učit, vedl jsem diplomky, od roku 1978 jsem přednášel geochemii životního prostředí. Obcházel jsem kamarády a ptal se, jestli by bylo místočko, ale vždycky říkali, že na to bych potřeboval červenou knížku. Když se po roce 1989 přestala počítat, znovu jsem zaklepal na dveře rektorátu a dověděl jsem se, že chystají konkurz na ředitele Centra pro otázky životního prostředí. Od té doby tam jsem. Ze začátku mělo centrum pět lidí, dnes nás je pětadvacet.

Centrum vyvíjí vědeckou, výukovou a poradenskou činnost, vyhodnocujeme vlivy různých zákonů a politických opatření, máme projekty oceňování netržních statků – tedy vyjadřování služeb přírody, které máme „zadarmo“, nebo naopak

poškození našeho zdraví ve finančních částkách, zkoumání spotřebitelského chování (například kdo a proč nakupuje biopotraviny a úsporné přístroje) a tak dále.

Angažujete se teď nějak jako politik?

Dlouho jsem byl v ODS, ale ozelenění ODSky se mi vůbec, ale vůbec nepodařilo! Takže jsem se jednoho dne otrávil a odešel jsem. V současnosti jsem předsedou expertní komise TOP 09 pro životní prostředí. Také jsem členem komise pro životní prostředí v Praze 6.

Lákali mě do různých zelených stran, ale soudím, že je potřeba, aby se zelená politika stala mainstreamem a nebyla na okraji, jak to mají zelené partaje. I když už se v zahraničí mezitím staly taky mainstreamem, ovšem v ČR ne, tady se to podařilo jen kamarádovi Martinovi Bursíkovi a zase to skončilo.

Máte nějaké koníčky?

Od roku 1968 máme chalupu u Boubíně, mezi Volary a Prachaticemi, v oboře pro

jelení zvěř. Tu oboru udělali někdy v roce 1973 a prostě nám oznámili, že budeme mít chalupu v ohrazeném prostoru, a tak musíme otevírat bránu návštěvám. Vlastně nám vyhovuje, že to filtruje auta a lidi.

Na chalupě jsme dělali jen nutné opravy, není v ní zavedená elektřina ani vybudovaná koupelna, všechno tam zůstalo v původním stavu.

Jak je to s vaším ježděním na kole?

To byla jen propagační jízda už dávno, v době, kdy jsem byl ministrem, chodím spíš pěšky... ale lidi si to pamatují. Tehdy se tak moc na kole nejezdilo.

Oba Moldanovi mi se smíchem řekli, že na jiné koníčky nemají čas, protože stále pracují. Ve sborníku vzpomínek, který přátelé a známí tajně sestavili a vydali pro Bedřicha Moldana k jeho 75. narozeninám, líčí Tomáš Hák, že BM neholduje žádnému módnímu sportu, ale zato chodí všude pěšky, třeba i do šestnáctého patra, a také s manželkou stále pracují na zahradě a přirozeně si udržují kondici.

Přečtete si...

BM sám napsal desítky knih, nebo se na nich autorsky podílel. Vesměs průkopnickým způsobem odhalovaly a nabízely veřejnosti pravdivé informace o stavu životního prostředí v Československu a později v České republice. V současnosti je na trhu druhé vydání jeho obsáhlé, ale přehledné, čtivé a krásně provedené knihy Podmaněná planeta. Její první vydání získalo Cenu rektora Univerzity Karlovy za nejlepší monografii v oboru přírodních a lékařských věd. Podává přehled o dnešním světě v historické perspektivě z hlediska vztahu člověka a přírody, zkoumá také naše vyhlídky do budoucnosti; představuje solidní, důkladný základ pro každého, koho do hloubky zajímají otázky životního prostředí a ekologie.

Eva Hauserová

Hanspaulský místopis

Náměstíčko Na Pernikářce

Je možné se pouze dohadovat, co vedlo ruku architekta na Státní regulační komisi pro Velkou Prahu k nakreslení obdélníkového náměstíčka právě do těchto míst. Spíš se nabízel prostor před vstupem do usedlosti Pernikářka, s alejí akátů ke kapli Sv. Michaela Archanděla. Možná rozhodla poloha na křižovatce starých cest u malé kapličky v severovýchodním rohu ohradní zdi usedlosti a také fakt, že se několik metrů jižním směrem, za zdí, mezi řadou staletých dubů, nachází druhý nejvyšší bod dejvické oblasti. Je jen o dva metry nižší, než vrchol Homole nad Zlatnicí.

Prostranství před vstupem do usedlosti Pernikářka mělo být zřejmě pouze romantickým zákoutím pro skupinku čtyř vil, přístupným jen úzkou uličkou podél zdi a chodníkem pro pěší, vedeným švestkovou alejí od Starých Dejvic. Při pozdější stavbě domů na Duchoslávce se ale umožnil průjezd do Vostrovské ulice, a náměstíčko, se svými ostrými rohy, je dnešní dopravě spíš brzdou než propojením okolních ulic.

Při pohledu na staré mapové podklady je možné namítnout, že při tvorbě regulačního plánu mohla být základní hanspaulská uliční osa – ulice Na Hanspaulce – nepatrně pootočena. Potom by totiž ulice Na Viničních horách, vedoucí souběžně s ní, mířila přímo ke kapli Sv. Michaela Archanděla a k Pernikářce.

Náměstíčko – s parkem ve svém středu – je na západní straně ohraničeno zmíněnou ohradní zdí usedlosti, severní stranu lemuje sekce řadových domků družstva „Zdravé bydlo“ z roku 1928, na východní straně stojí vlastní rodinný dům architekta Evžena Linhartů z let 1929–1932, patřící mezi nejvýznamnější hanspaulské vily, a konečně na jižní straně jsou situovány dvě vily. Jedna je solitérní (podle pamětníků byl stavebníkem rada Vanický; ten údajně nechal podél okrajů parku zasadit akáty) a druhá činžovní dvojvila.

Celý prostor byl od počátku určitým centrem pro nejbližší ulice. To také využilo družstvo Včela, které si v přízemí prostředního z řady domků zřídilo prodejnu potravin. Později, již pod názvem Pramen, tam prodával i pan Urban, známý hanspaulský obchodník.

Náměstíčko 1927

Na okraji parku, naproti kapličce v ohradní zdi, stála trafika válečného invalidy pana Hlaváče. Pan Hlaváč tam prodával až do roku 1950. Trafika pak byla odstraněna. (Pro zajímavost – každou sobotu, když pan Hlaváč roznášel po okolí noviny, dělal za něj trafikanta tehdy desetiletý Josef Máša ze sousedství.)

Co ale asi zaujme nejvíc – v domě vedle prodejny potravin byla hospoda U Fleků. Nebyl to žert. Hospodu skutečně provozovali manželé Flekovi. Jako kluci jsme obdivovali, když kočí a závozník skládali sudy přes zahradu do sklepa. Výčep měl pouze jednu místnost. Pivo bylo chlazené ledem dováženým koňským povozem. Odpadlé kousky ledu, nazývané námi dětmi „ledo-medo“, lízali ti odvážnější jako zmrzlinu. Hospoda byla v provozu jen krátce.

Původně tam sídlilo řeznictví pana Jiráka (viz inzerát ze seznamu hanspaulských živnostníků z třicátých let, ve kterém je, bohužel, chybné číslo domu) a byla zrušena koncem let čtyřicátých.

Do dnešních dnů se leccos změnilo. Proti Linhartově vile vyrostl dům přizpůsobený funkcionalistickými rysy svému sousedu, v prodejně potravin si zřídil ateliér akademický malíř a restaurátor pan Josef Kulda, přibylo několik podkroví, domy dostaly nové fasády, i stromy se v parku obměnily. Stále je to ale klidná „obytná zóna“, jak ostatně dokládají i dopravní značky.

Ladislav Trojan s přispěním Jana Bobka, Mileny Sukové (fotografie jejího otce – hanspaulského fotografa Emanuela Kimly), Mgr. Marie Kuldové (výškopisný plán) a Josefa Máši

Hanspaulka a jubileum prvních trolejbusů v Praze

Byla to tenkrát před 80 lety, 28. srpna 1936, velká sláva, když na Hanspaulce zahajovali provoz první pražské trolejbusové trati. Stačí se podívat na dobový snímek z ulice Na Pískách, abychom nehledě na techniku dodnes vnímali atmosféru blízkou bezmála těm, které přináší kresby i snímky z pražských slavností z doby národního obrození.

Otočka Sv. Matěj ve 30. letech. Vpravo v pozadí na rohu dnešní restaurace Na Staré faře část nápisu Řeznictví (podle svědectví dr. Petra Kodyma bylo v místech nyníější kavárenské místnosti ještě v 60. letech). Tehdy se jezdilo vlevo, proto ovšem i nástup do trolejbusů byl zleva. (Snímek ze sbírky Jana Arazima.)

První trolejbusová linka označená písmenem K (později číslem 51) nahradila předchozí autobusovou linku, která zajišťovala dopravu v oblasti Hanspaulky od 1. července 1930. Troleje vedly z vozovny Střešovice přes Bořislavku do konečné Sv. Matěj. V intervalu asi 15 minut jezdila dvě vozidla, třetí bylo připraveno jako záložní. Podle dobových pramenů zaplňovali trolejbusy zpočátku, zejména o sobotách a nedělích, Pražané z různých částí města, aby si nový dopravní prostředek vyzkoušeli.

Dokončování konečné otočné zastávky Sv. Matěj v roce 1936. Snímek byl pořízen z místa při dnešní restauraci Na Staré faře a usedlosti Kodymka (vlevo je část zdi tehdy rozsáhlého pozemku Kodymky, dnes tu je rohový dům s kadeřnictvím u zastávky autobusu č. 131 směr Juliska). Vpravo je tehdy nezastavěný prostor mezi silnicí a kostelem Sv. Matěje. (Snímek archiv DPP.)

Podstatné údaje o této trati a některých souvisejících zajímavostech najdete v textech u fotografií.

Připravil Jiří Stegbauer

(Poděkování za poskytnuté archivní materiály patří zejména archivu Dopravního podniku hl. m. Prahy a jeho vedoucímu Mgr. Pavlu Fojtíkovi, rovněž všem, kdo vstřícně poskytli dobové fotografie. Jejich jména jsou uvedena u snímků.)

Konečná Sv. Matěj v roce 1959. V pozadí vpravo Kodymka. Vlevo v pozadí budova Staré fary, v její dolní pravé části byla ještě v 60. letech mlékárna (malá prodejna mléka a mléčných výrobků). Uprostřed snímku část středověho ostrůvku otočky. (Snímek archiv Hanspaulka.)

28. srpna 1936. Slavnostní vítání prvního trolejbusu v ulici Na Pískách. Špalíry nadšených diváků, nechybí ani ozdobená symbolická brána. (Snímek archiv Hanspaulka.)

Od 26. března 1939, krátce po vojenském obsazení Československa nacistickým Německem, se z příkazu okupačního velení začalo jezdít vpravo. Byly předělány i vchody do trolejbusů, na zastávkách se objevilo písmeno S, Station/Stanice. Vpravo v pozadí opět část budovy Staré fary. Snímek ze sbírky Otakara Drozda. (Od 17. 6. 1963 byla provozována linka 131 od Matěje k Revoluční v trati jako l. 125. Od 1. 10. 1967 byla změněna do trasy Bořislavka - Špejchar, nyní Hradčanská.)

25. ledna 1958 přinesl deník Večerní Praha informaci, že jsou již dlouho připraveny troleje linky od Sv. Matěje (viz snímek) až k hotelu International v Podbabě. Uvažovalo se o prodloužení trolejbusové trati přes Letenský tunel až za most přes Vltavu, k začátku Revoluční třídy. Nakonec byla trolejbusová linka k 1. 7. 1959 zcela zrušena, krátce ji nahradila autobusová linka 51 a od 1. 9. 1959 vznikla nová autobusová linka 125 z Bořislavky k Revoluční, která jezdila do 27. 2. 1993. V letech 1971 až 1974 jezdila pod číslem 225.

Hanspaulka a její vily

Když se procházím Hanspaulkou, napadne mne někdy, jak by asi vypadala, kdyby byl použit plán našeho krále a římského císaře Karla IV., založit Nové Město pražské v místech dnešních Dejvic. Nakonec se rozhodl spojit území několika drobných osad, Opatovic, Zderazu, Podskalí a části osídlení pod Vyšehradem, se Starým Městem. Tak byly Dejvice do vzniku naší samostatné republiky po první světové válce jen vojenským cvičištem, tzv. execirákem, s menším osídlením ve Starých Dejvicích a v Horní a Dolní Šárce. Po vzniku Bubenče jako města (1904) zde již stály také některé secesní činžovní domy v pozdější ulici Dejvické i v dalších v jejím okolí.

Před vyhodnocením soutěže Státní regulační komise pro Prahu a okolí v r. 1920 a poté zvolení mimosoutěžního urbanistického projektu prof. arch. Antonína Engela, se nacházely na kopcích pozdějšího zahradního města Hanspaulky na místech dřívějších vinic a lisů pražských měšťanů jen usedlosti, zahrady, pole, aleje, lomy a cihelny a ojediněle i vily. Jednou z nich byla velká vila s mansardovou střechou, přistavěná roku 1909 k usedlosti Strakovka, kterou si dal postavit vynikající architekt té doby, rytíř Richard Klenka z Vlastimilu.

Prof. A. Engel navrhl s vynikajícím projektem Dejvic i zastavění kopců Hanspaulky zahradním městem. Plán již zřejmě nebyl tak dokonalý, nebo nebyl realizován. Dle pozdějšího stavu se zdá, že výstavba zde probíhala živelně. Nevzniklo zde např. žádné centrum jako na protější Ořechovce, která byla zastavěna dle do dnes uznávaného urbanistického projektu arch. Jaroslava Vondráka.

Je také zajímavé, že Arcibiskupský seminář měl být postaven původně až na vrcholu Hanspaulky, na dnešní ulici Na Pískách,

v místě, kde bývala pískovna. Tisíce podpisů občanů Prahy prý tomu tenkrát zabránily. Tak byla tato velkolepá stavba vzniklá z iniciativy pražského arcibiskupa Františka Kordače a postavená arch. Františkem Havlenou a Jaroslavem Rösslerem v letech 1925 až 1927, která měla připomínat svatopetrský komplex ve Vatikánu, umístěna pod jejím návrším. Během okupace sloužila budova semináře německé armádě, wehrmachtu, po r. 1948 zde sídlil mj. propagandistický časopis Otázky míru a socialismu a působila tu prý i československá KGB. V roce 1990 byla citlivě restaurována arch. Michalem Beřkovcem a opět slouží původnímu účelu.

O několik desítek let později jsme pak bezmocně přihlíželi stavbě pro tuto lokalitu příliš mohutného stranického hotelu Praha na bývalé Petschkově zahradě. Později také jeho upadání a nedávno i odstranění. Na tu budovu architektů Jaroslava Paroubka, Jana Sedláčka a Ludka Todla, vybavenou mnoha cennými uměleckými díly našich předních umělců té doby, která se svou architekturou hodila spíše na břeh moře, si během času většina lidí zvykla. Kam se asi poděla všechna ta umělecká díla?

Zajímavou informaci o této stavbě jsme dostali před časem na vycházce od Mgr. Pavla Karouse, který se zabývá převážně výtvarným uměním ve veřejném prostoru v období normalizace. Bylo to ještě v době podpisových akcí, které měly zabránit zboření hotelu. Prý byla ta stavba proto tak zvládnutá a celá členěna drobnými lizénami, aby byli chránění hoteloví hosté tehdejší KSČ před případnou střelbou z protější Ořechovky. Nedalo se na ně zbraněmi tak přesně zamířit.

Paní Daniela Hloušková vydala ve svém nakladatelství Unicornis o minulosti a zajímavostech Hanspaulky zatím dvě knihy

s mnoha fotografiemi tohoto malebného místa ještě před jeho zastavěním. Také ve výpravné knize Prahy 6 k 85. výročí Zákona o Velké Praze od Jana Zavřela a spol., nazvané Před branami Velké Prahy, je hodně fotografií ještě nezastavěných míst. I v minulých číslech časopisu Hanspaulka je o zdejší výstavbě mnoho vzpomínek obyvatel i fotografií.

Je zajímavé, že bylo nejdříve zastavěno návrší asi 200 rodinnými domky zahradní kolonie, vesměs řadovými, dle základního projektu architekta Matěje Schneiberga z roku 1927–1928. Ten byl stejně jako mnoho tehdejších architektů ovlivněn holandskou, belgickou a anglickou architekturou, ale i naší lidovou. Nepodařilo se mi o něm zjistit nic jiného. Ví se

o něm, že navrhl i další realizované stavby, např. penzion Šárka v Soborské ulici, i jiné domy v Praze. Jeho projekt zdejších řadových domů byl pak pouze upravován staviteli různých stavebních družstev, kteří se výstavby ujali. Byli to členové Sdružení stavitelů pro stavbu bytů v Praze Jan Kloub, Josef Čácha, Fr. Zelníček, Lad. Čapek, Leopold Hron, Alois Vaněk, Fr. Dlouhý, Karel Geisselreiter, Alois Malý, Ladislav Suk, Fr. Kočí a další. Vznikaly tak nejdříve ulice Na Čihadle, Havlovská, Nad Šárkou, Soborská, Gensovská, Na Kuthence, Synkovská, Na Ladách, Menšíkovská, Kulhánkovská, Berkovská, Na Dyrince a Vostrovská, nazvané podle bývalých vinic na jejich místech.

Další výstavba, to již i vil samostatných, často od mladých, avantgardních, později slavných architektů, pak pokračovala hlavně v letech 1929–1931, některé i do roku 1940. Bývaly to i vily jejich vlastníků, vily umělců, malířů, sochařů, spisovatelů a jiných významných osobností té doby. Byly jak standardní, spíše tradiční architektury, ale často představovaly vynikající příklady moderní architektury. Z těchto

děl tehdejších architektů jsou dnes, v knize Petra Ulricha a spoluautorů Slavné stavby Prahy 6, uváděny vily Oldřicha Starého, Evžena Linharty, Ladislava Žáka, Jana Rosůlky, ale i dalších. Hanspaulka se tak v té době prý stala demonstrací luxusního bydlení, třebaže měla být původně družstevní kolonií pro státní úředníky.

Pokračování příště...

Stanislava Bůchová

ZE ŠKOLY

Matematika nově

Poslední dobou je čím dál víc slyšet o novém způsobu výuky matematiky, tzv. Hejného metodě (HM). Málokdo ví, že na naší škole se již několik let vyučuje na prvním stupni a letos již také v šestých třídách na druhém stupni. Možná vás zajímá, v čem je tato metoda lepší než klasická, vždyť přece matematika musí být ve všech ohledech stejná. A to také je. Odlišným způsobem ji ale můžeme zprostředkovat dětem. Pojďme se tedy jen krátce podívat na třídu, která je takto vedená.

V prvé řadě by vás mělo zaujmout, že v centru celého dění nestojí učitel, ale žáci, kteří diskutují, snaží se obhájit své názory a hledají všechna možná řešení třeba i několika rozdílnými způsoby. Takovou třídu nerozhází ani vědomí, že příklad má nekonečně mnoho řešení, ani že nemá žádné. Děti se ve třídě nebojí udělat chybu, protože vědí, že bude jen dalším námětem k diskusi a společnému hledání správného řešení. Různá obtížnost (gradace) téhož úkolu nabízí dětem možnost pracovat a rozvíjet se, bez ohledu na to, zda je matematika pro někoho snadno pochopitelná nebo potřebuje občas pomoci. Každý se může rozvíjet na své úrovni a přispět ke společné diskusi. HM nabízí také velké množství matematických prostředí, která se vzájemně prolínají a podporují u žáků samostatné myšlení. Učíme se tedy propojováním toho, co už umíme, s novými poznatky. Vše, co je výše popsáno, se samozřejmě neuskuteční v jedné třídě za jeden rok. Je

potřeba trpělivé vedení učitele, který neztrácí důvěru ve schopnosti svých žáků a dokáže se držet v ústraní, i když už ho brní pusa, jak moc by chtěl prozradit řešení. Na naší škole v současné době působí také tři certifikované lektorky této metody (z cca 25 z celé ČR), se kterými se můžete setkat i na matematických konferencích nebo seminářích. V nedávné době jedna konference proběhla za hojné účasti učitelů, studentů a v neposlední řadě také rodičů.

Pokud se chcete o Hejného metodě dozvědět víc, je možné navštívit stránky www.h-mat.cz, kde najdete mnoho užitečných informací.

Iva Kolandová

Vynikající učitelé 2016

Mezi oceněnými učiteli základních škol Prahy 6, kteří za svou práci převzali v říjnu od starosty Ondřeje Koláře titul Vynikající učitel, je i Mgr. Ludmila Bílková, která

na ZŠ Hanspaulka vyučuje přírodopis a zeměpis. Do školního vzdělávacího programu začlenila projekt tzv. Zelené učebny a ve škole vytvořila účinný systém třídění odpadu

Do Sokola přijde i letos Mikuláš

Blíží se konec roku, v Sokole Hanspaulka ale máme stále napilno. Po vyvedené akci ve štafetovém závodě O pohár starostů pražských žup, kterého se zúčastnilo 23 dospělých a 5 dětí ze Sokola Hanspaulka, a který proběhl 4. 11. v bazénu v Tyršově domě a o němž budeme psát v příštím čísle, se chystáme také na příchod Mikuláše.

Mikuláš, pokud vím, chodí do Sokola každý rok. Pochopitelně nepříjde nikdy sám – nechybí čert, ani anděl. Dokonce s „Velkým“ čertem přijde spousta malých čertíků a dějí se věci...

Každý rok je to jiné a každý rok se vydaří. V prvních letech po znovuzaložení Sokola na Hanspaulce, než nám byla navrácena sokolovna, jsme několik roků cvičili v tělocvičně ZŠ Hanspaulka, a tak chodil Mikuláš do školní tělocvičny. Jeden rok Mikuláše dokonce doprovázel Anděl s ANDĚLSKÝM PSEM. V dalších letech, již v naší sokolovně, někdy přijel čert

na koloběžce, jindy vystupoval z podzemí – vlastně z podsálí sokolovny, jednou ho někdo přivezl i na trakaři, dokonce jeden rok přibelhal čert s berlemi! Copak asi v tom pekle vyváděl? No, nápadů tedy má ten čert spousty. Je ovšem zvláštní, že vždy, když přišel „STARÝ“ čert, chyběla naše cvičitelka Květa Prücknerová... Nevím tedy, kde zrovna běhala???

Na příchod Mikuláše se děti z oddílů Rodiče a děti a z oddílu Předškolní děti pečlivě připravují. Již od začátku listopadu se učí zpívat koledy, které pak zazpívají nejen Mikulášovi, ale také při Zdobení stromečků zvířátkům, které je vždy poslední sobota před Štědrým dnem na Velké louce. V posledních letech chodí Mikuláš do Sokola hned dvakrát – jednou do hodiny Předškolních dětí a jednou do hodiny Rodičů a dětí, protože dětí je tolik, že by se najednou do tělocvičny zkrátka nevešly.

Při Mikulášské hodině děti cvičí, tak jako při každé jiné hodině, ale tak v polovině hodiny se již čeká příchod Mikuláše. Pro jistotu Mikulášovi telefonuje paní cvičitelka. Pro tuto příležitost máme v Sokolovně speciální Mikulášský telefon, který funguje jen jednou v roce. Mikuláš tak ví, že děti jsou již připravené a že se těší, že mu ukáží, jak umí krásně cvičit, a že se naučily krásné koledy. A opravdu, Mikuláš přistane na střeše sokolovny, pak z balkonu dětem zamává a spolu s Andělem schází po schodech do tělocvičny. Pochopitelně hned příběhovou také čerti, trochu pozlobí děti, ale opatrně, aby se nebály. „Starý“ čert je již na penzi, ale nic se neděje, v pekle ho nahradili zdatným nástupcem. Mikuláš se nestačí divit – copak se ty děti v Sokole všechno naučily, jak jsou šikovné, i zpívat umějí! Také čerti se diví – a dokonce

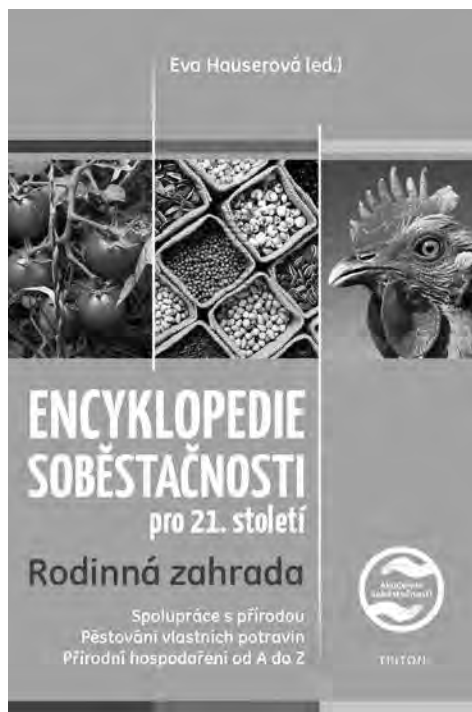
i ti zlobiví a neukáznění čerti se dokonce domluví a panečku, jak ti jsou šikovné. V pekle se naučili také cvičit a dětem i Mikulášovi s Andělem předvedou svoje čertovské cvičení. Nakonec má Mikuláš pro děti připravené balíčky s Mikulášskou nadílkou, a každé dítě dostane balíček. Hodina uběhne hrozně rychle a Mikuláš s Andělem se vrací na balkon a odtud zase míří s nadílkou jinam, i čerti se rozprchnou do pekla... Nic ale nevádí, příští rok bude Mikuláš znovu a nezapomeňte – letošní Zdobení stromečků zvířátkům je v sobotu 17. 12., sraz je v 15.30 za Tescem v ulici Na Hanspaulce. Přijďte s dětmi, pochopitelně můžete vzít něco dobrého pro zvířátka, a při cestě zpátky, to je již opravdu tma, si svítíme lampionky – pro bezpečnost všech upřednostňujeme lampionky se žárovkou. :-)

Věra Mikulková

Jak jsme upekli Encyklopedii soběstačnosti

Jako překladatelka i autorka povídek občas přicházím do styku s nakladatelstvím Triton. A jednoho krásného dne se mě paní redaktorka Lenka Svobodová zeptala, zda bych neměla nějaký námět na knihu, nejlépe na něco tak úspěšného, jako je Doba jedová, série knih odstartovaná profesorkou Annou Struneckou, která stále pokračuje novými díly. Hned mě napadlo vydat Encyklopedii soběstačnosti.

Nebyl to ode mě nijak originální nápad, spíš logické vyústění toho, co jsem už dělala předtím. Odjakživa mě zajímala příroda, environmentalismus a spekulace, kam asi lidstvo ve své nerozváženosti a chamtivosti spěje, a zhruba před devíti lety jsem potkala permakulturu, metodiku udržitelného rozvoje pozemků, zahrad i lidských sídel a komunit. Hned jsem pochopila, že tohle je pro mě to pravé – můj šálek čaje neleží v politických bojích a stíhání nepravostí, ale v hledání pozitivních praktických řešení, jak by mohl vypadat náš život, kdyby byl udržitelnější. A také ve vlastnoručním zkoušení postupů, jak může člověk začít sám u sebe.

Od té doby trávím spoustu času dobrovolnou prací pro organizaci Permakultura (CS), zahradničením a vydáváním publikací propagujících permakulturní postupy. V rámci naší organizace jsem rozběhla vydávání praktických brožurek edice Klíč k soběstačnosti – s tématy jako je management vody na pozemku, pěstování sytících plodin, přírodní izolace domů, městské zahradničení a nejnověji – to už jsem brožurky předala novému šéfredaktorovi – alternativní ekonomické systémy a chov včel. No a od téhle edice je už jenom krůček k sesbírání základních a nejpodstatnějších informací do Encyklopedie soběstačnosti.

Dílo s takto širokým záběrem bych si nikdy netroufla napsat sama, a tak jsem posháněla tým kompetentních a zkušených autorů, které jsem vesměs osobně znala z permakulturních kruhů, za všechny uvedu známého lektora Jaroslava Svobodu, zkušenou brněnskou odbornici Helu Vlašínovou z Mendelovy univerzity, nebo pilnou permakulturní farmářku Alenu Gajduškovou, na kterou zbyl největší díl práce. Pokud jsem některé kapitoly přece jen zkomponovala vlastnoručně, dala jsem je lektorovat povoláním odborníkům. Naše Encyklopedie soběstačnosti je tedy plná prověřených tipů od předních českých specialistů a obsahuje v kostce to nejdůležitější, co potřebujete vědět při soběstačném hospodaření na rodinné zahradě.

Kniha vyšla na podzim 2016 a pokřtil ji herec Jaroslav Dušek. Jde o první díl třídílné série encyklopedických příruček; druhý díl, který právě píšeme, bude pojednávat o hospodaření na rozsáhlejších pozemcích a třetí o lidském

společenství a ekologickém stavitelství. Encyklopedie soběstačnosti – Rodinná zahrada (1. svazek třídílné série), Eva Hauserová (ed.) a kolektiv osmi dalších autorů, Triton 2016

- Umíte si udělat jednoduchý test půdy zmáčknutím v dlani nebo rozmícháním ve sklenici vody?
- Zajímá vás, co je kurníkoskleník nebo slepičí traktor?
- Víte, jak dosáhnout kyselejší nebo zásaditější reakce půdy?
- Co je to sluneční past a jak si ji na pozemku vybudovat nebo vypěstovat?
- Dovedete si vypěstovat vlastní semínka?
- Umíte připravit rostlinné výluhy, odvary a jichy (zákvasy) třeba z kopřiv, pampelišky, česneku... a využívat je k ochraně a výživě rostlin?
- Víte, jak pěstovat jakon, světelný kořen, tuřín, nebo třeba brambory na seně nebo slámě, aniž jste kopali do půdy?

Eva Hauserová

SLEPÝ OBDIV

(Z kostela sv. Matěje)

Před Betlémem celým z perníku
se zvědavě tísni nekonečný dav
v touze také spatřit
ten čerstvě upečený záznak
dovednosti.

U živého vzkříšeného Ježíše
u Ježíše ne z marcipánu
je stále volno.
U něj se nedá obdivně postávat.
S Ježíšem se musí chodit.

Alois Volkman

Housle zněte libým tónem

K Vánocům patří hudba. Ona vlastně hudba patří k životu vůbec, ale ta, co patří k Vánocům, je specifická. Proč? Proč bychom měli o Vánocích poslouchat jinou hudbu než v ostatních částech roku? Inu, samozřejmě nemusíme, ale většina z nás to tak má a máme to tak rádi. Bez ohledu na to, jakým způsobem si vpouštíme do života spiritualitu – ať už na vlně institucionalizovaného náboženství nebo nějakého kosmologického pojetí naší existence nebo z pozice bezvěrectví – jsou pro nás Vánoce kulturní strukturou: dva svátky (plus Nový rok), školní prázdniny. I pokud si ze zimy a dlouhých nocí nic moc neděláme, pravda je, že nás to nutí setrvat víc ve vytopených a uměle osvětlených interiérech než venku, a to už je cesta k onomu kýženému usebrání, vánočnímu zklidnění.

Jenže ono se zpravidla nedá zklidnit na povel, do pátku jet v práci na plné obrátky a prásk! – v sobotu klid a pohoda. A tady přebírá nezastupitelnou roli hudba. Hudba pomáhá navodit atmosféru, rozpomenout se na to, jak to bývalo, když jsme byli dětmi, nebo jak to bylo třeba

jen před rokem, pomáhá navázat kontinuitu toho, co se přes rok někam zasulo, pomáhá „předpodstatnit se“.

Moje sousedka z paneláku, v němž jsem mnoho let bydlela, gruntovala už od začátku prosince a vždycky si k tomu pouštěla z cedéčka koledy. Ladila se do pozitivna. Na mne osobně, když slyším vyhrávat koledy z obchodů během celého adventu, to moc pozitivní účinek nemá, ale na Štědrý den je odpoledne taky nechám bytem tiše znít – než si je večer zazpíváme.

Asi většina z nás má doma nějaké své oblíbené cedéčko – třeba se souborem Musica Bohemica (České zpěvy vánoční) nebo s dětským sborem Jitro. Pokud ne, zkuste třeba Gotické Vánoce v Čechách se souborem Ars cameralis nebo novinku Kateřiny Kosové Staročeské Vánoce. Za sebe přidávám typ na cedéčko s názvem V půlnocní hodinu s výběrem písní středoevropského regionu s doprovodem klasického kvarteta s kontrabásem místo violoncella (soubor SlovaCzech).

Neméně populárním hudebním doprovodem Vánoc je Česká mše vánoční od Jana Jakuba Ryby. Existuje ve více nahrávkách, teď zrovna ji nově vydal Radioservis.

Je to zvláštní, ale o Vánocích se s hudbou propadáme obvykle do minulosti, nejčastěji do minulosti barokní – což není nic než nevědomý návrat ke křesťanskému modu vivendi. Posloucháme pastorely – a že jsou nádherné! Ty Rybovy nazpívala například Magdalena Kožená (na cedéčku je i „Rybovka“), pastorely komponovali ale i jiní autoři – třeba Kopřiva, Michna, Linek, Rovenský, a k máni je i půvabné album Vánoční písně a pastorely s Hradišťanem a Janáčkovým komorním orchestrem Ostrava. Mimochodem, ona to často ani nemusí být hudba svým vznikem spjatá s časem Vánoc, a přesto nás dokáže do vánoční nálady uvést.

A totéž dokáže i hudba skladatelů 19. nebo 20. století – nelpíme-li na vánoční tematice, ale chceme-li se především

vyladit se zvláštním časem kolem slunovratu, můžeme se zaposlouchat do hudby některého severského skladatele – třeba Jeana Sibelia nebo Pera Norgårda.

Vědomě pomíjím cesty za hudbou na koncerty a vlastní provozování hudby (vánočních koncertů je každý rok spousta a „Rybovku na Kampě“ si můžete přijít zazpívat tradičně 23. prosince), píšu jen o poslouchání doma. A k tomu na závěr osobní vzpomínka: jednou jsem se octla na Štědrý večer sama s malým, ani ne dvouletým synkem... Žádnou „vánoční“ hudbu jsem na deskách neměla, pustila jsem si tedy Beethovenovy italské zpěvy (WoO 99). V krásné, křišťálové interpretaci z černé desky východoněmecké Eterny. Vůbec to není vánoční hudba. Ale dodnes si v sobě tu průzračnou atmosféru – klid, stromek, svíčky, dítě spí – nesu. Čímž chci říct, že hudebního průvodce vánočním časem si můžete najít – nebo ho k sobě nechat přijít – i sami.

Wanda Dobrovská

Srdečně Vás zveme na faru u Sv. Matěje na:
(U Matěje 198/2, Praha 6 - Dejvice, 160 00)

ADVENTNÍ ZASTAVENÍ

KONCERT PRO DĚTI V KOSTELE
s pantomimou
V SOBOTU 3.12. od 15 hod.
"Rosu dejte nebesa"
Pod vedením Karolíny Bubleové Berkové
Anna Kukuczková - pantomima
Sharon Hrušová - zpěv
Josefina Wichsová - zpěv

PRODEJNÍ VÝSTAVA
v pátek 2.12. od 15 - 19hod.
v sobotu 3.12. od 9 - 19hod.
v neděli 4.12. od 9 - 17hod.
PŘIJĎTE SI NAKOUPIT ORIGINALNÍ VÁNOČNÍ DÁRKY A OZDOBY
Dílna pro děti - drátkování
Dřevěná dílna
BOHATÉ OBČERSTVENÍ ADVENTNÍ ZAMYŠLENÍ

KONCERT V KOSTELE
V NEDĚLI 4. 12. od 15 hod.
"Přišití jsme na čest zpívajíc"
Středověké žánrové
konduktové zpěvy výroční,
obřadní a občůzkové
soubory:
LUDUS MUSICUS a HORA FUGIT
na šalmaje, flétny, loutnu, harfiku,
kobzu a kvinternu hrají a zpívají:
Beata Altior, Josefina Wichsová,
Anna Matlová, Radek Vyhnač,
Ondřej Kuthanovský,
František Běhounek - um.vedoucí

Městská část Praha 6
2016
www.matejstranti.com

Vážená redakce listu HANSPAULKA,

ve 3. čísle jsme si přečetli pozvánku na poutě kapličky Archanděla Michaela a ve čtvrtek 29. 9. se tam můj manžel Jaroslav vypravil s fotoaparátem. Pořídil dost záběrů, z nichž jsem vybrala a sestavila album z

této „Malé milé“ pouti. Zájemci si fotografie mohou prohlédnout na RAJČETI pod odkazem: http://tatajara.rajce.idnes.cz/Svatomichaelska_pout_2016%2C_Praha_6/

Jaroslav a Jarmila Nováková

VYDÁVÁ:

Tělocvičná jednota Sokol
a Základní škola Hanspaulka

Redakce: Mgr. Ludmila Čumplová

Redakční rada: Stanislava Búchová,
PhDr. Wanda Dobrovská, Mgr. Eva Hauserová,
Mgr. Marie Kuldová, Libuše Novotná,
Ing. Marie Pojerová (ředitelka ZŠ),
PhDr. Jindřich Schwiappel, Ing. Ladislav Trojan

Za věcný obsah článků odpovídají autoři

Redakce: e-mail: knihovna.zsh@seznam.cz

Grafická úprava: Markéta Jodasová

Tisk: Kopírování Havránek, Jungmannova 3, Praha 1

Tělocvičná jednota Sokol Praha-Hanspaulka,

Na Hanspaulce 2, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 333 820

Číslo účtu TJ Sokol: 162860329/0800,

variabilní symbol 05010

E-mail: info@sokol-hanspaulka.cz

Internet: <http://www.sokol-hanspaulka.cz/>

Základní škola Hanspaulka,

Sušická 29/1000, 160 00, Praha 6

Tel.: 224 310 365

E-mail: zshanspaulka@zshanspaulka.cz

Internet: <http://www.zshanspaulka.cz>

DĚKUJEME PŘÁTELŮM, kteří dobrovolnými příspěvky podporují vydávání časopisu.

Děkujeme spolupracovníkům, kteří bez nároku na honorář píší články, obstarávají grafickou úpravu, korektury a distribuci.

Uzávěrka tohoto čísla 20. 11. 2016

Uzávěrka příštího čísla 17. 2. 2017

Časopis je vydáván s finanční podporou
Městské části Praha 6.

Časopis Hanspaulka na internetu:

<http://www.sokol-hanspaulka.cz/html/casopis.php>

INFORMACE

■ KNIHOVNA ZŠ HANSPAULKA I PRO VEŘEJNOST

Přes devět tisíc knih pro děti i dospělé. Vchod ze Sušické ulice.

Otevřeno:	Pondělí	12 - 18
	Úterý	9 - 15
	Středa	12 - 15
	Čtvrtek	10 - 18
	Pátek	12 - 15

■ PUBLIKACE Z HISTORIE HANSPAULKY

Hanspaulka I. / Historie, vzpomínky, zajímavosti. 175 s. - 135 Kč

Hanspaulka II. / Historie, vzpomínky, zajímavosti. 175 s.,

3 volné přílohy - 141 Kč,

Kronika Květnového povstání v oblasti dnešní Prahy 6 - 270 Kč

Pohlednice Hanspaulka

Série č. 1 - 12 ks + 1 dlouhá - 53 Kč, Pohlednice dlouhá - 5 Kč,

Jednotlivé malé - 4 Kč, Série č. 2 - 12 ks - 60 Kč,

Jednotlivá pohlednice - 5 Kč

Starší čísla časopisu Hanspaulka z let 1998 - 2015

Kde? Ve školní knihovně ZŠ Hanspaulka v pondělí, úterý a ve čtvrtek v provozní době knihovny.

■ GRAFICKÉ PRÁCE

Vizitky, letáky, firemní tabule, řezaná grafika
www.makidesign.cz, marketa.jodasova@volny.cz, 606 440 122

■ ORDINACE MUDR. JELÍNKA A MUDR. KUTHANOVÉ

je od 1. 11. 2016 přemístěna na Polikliniku Vítězné náměstí 9, 2. patro
Ordinační hodiny pro neobjednané pacienty zůstávají stejné:

Pondělí	12 - 17 ³⁰
Úterý	7 - 11 ³⁰
Středa	12 - 16 ³⁰
Čtvrtek	8 - 12 ³⁰
Pátek	7 - 10 ³⁰

Náměstíčko Na Perníkářce

Foto z roku 1927

Foto z roku 2016